

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Tomáše Herce a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobkyně: **Autogejms KOMBO, s. r. o.**, se sídlem Za Olšávkou 365, Uherské Hradiště, zast. Mgr. Michalem Varmužou, advokátem se sídlem Kozinova 21/2, Šumperk, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2023, č. j. 225655/23/5000-10611-712343, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 5. 2025, č. j. 31 Af 37/2023-44,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] V projednávané věci je řešena zákonnost uložení pokuty za opožděné tvrzení daně dle § 250 odst. 1 písm. a) a odst. 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“).

[2] Specializovaný finanční úřad (dále jen „správce daně“) vydal dne 29. 12. 2020 výzvu k podání dodatečného daňového přiznání k dani z hazardních her za zdaňovací období 4. čtvrtletí roku 2017, a to ve lhůtě 15 dnů od doručení výzvy. Výzva byla žalobkyni doručena dne 4. 1. 2021, lhůta pro podání dodatečného daňového přiznání uplynula dne 19. 1. 2021, žalobkyně však dodatečné daňové přiznání nepodala. Správce daně následně platebním výměrem doměřil žalobkyni daň z hazardních her za uvedené zdaňovací období ve výši 1 624 280 Kč (dále jen „dodatečný platební výměr“) a poté dne 15. 2. 2023 vydal platební výměr č. j. 31060/23/4300-13823-703291 (dále jen „platební výměr“), kterým žalobkyni uložil pokutu za nepodání dodatečného daňového přiznání k dani z hazardních her za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2017 ve výši 81 241 Kč.

[3] Na základě žalobkyní podaného odvolání žalovaný výše nadepsaným rozhodnutím změnil výrok platebního výměru v části popisu skutku tak, aby vyhovoval požadavkům judikatury Nejvyššího správního soudu na nezaměnitelný popis skutku. Ve zbytku výrok platebního výměru ponechal beze změny.

[4] Žalobkyně se proti tomuto rozhodnutí bránila žalobou, kterou krajský soud zamítl nyní napadeným rozsudkem. Krajský soud zkoumal podmínky pro uložení pokuty dle § 250 odst. 1 daňového řádu: 1) existenci povinnosti podat daňové přiznání (dodatečné daňové přiznání); 2) nepodání takového daňového přiznání ve stanovené lhůtě a 3) přičitatelnost takového nepodání konkrétnímu daňovému subjektu. Krajský soud s odkazem na svůj rozsudek ze dne 29. 4. 2025, č. j. 31 Af 8/2023-160, který se týkal soudního přezkumu dodatečného platebního výměru, konstatoval, že žalobkyně provozovala hazardní hru ve smyslu § 5 zákona č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o hazardních hrách"), byla tedy poplatníkem daně z hazardních her za 4. čtvrtletí 2017. Žalobkyně měla zákonnou povinnost podat za toto zdaňovací období řádné daňové přiznání, a to do 25. 1. 2018, což neučinila. Nepodala ani dodatečné daňové přiznání, a to v náhradní lhůtě 15 dnů stanovené správcem daně ve výzvě, tj. do 19. 1. 2021. Dle krajského soudu byla splněna rovněž podmínka přičitatelnosti porušení povinnosti žalobkyni. Krajský soud dále shledal nedůvodnými námitky týkající se podání ze dne 3. 8. 2020, 19. 4. 2021 a 24. 9. 2021, které se vztahovaly k jiným zdaňovacím obdobím, a podání ze dne 29. 11. 2021 doručeného po uplynutí lhůty k podání dodatečného daňového přiznání, dále námitky stran aplikace staré právní úpravy, nedostatečně a nesprávně vymezeného skutku a porušení zásady *ne bis in idem*.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka") napadá výše označený rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."), na základě které požaduje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Úvodem kasační stížnosti stěžovatelka shrnuje průběh řízení a uznává, že na výzvu ze dne 29. 12. 2020 nereagovala samostatným písemným podáním, nicméně správci daně bylo z úřední činnosti dobře známo, že ve věci obsahově totožné výzvy k podání dodatečného daňového přiznání za zdaňovací období 2. čtvrtletí 2017 reagovala podáním ze dne 3. 8. 2020, v němž uvedla, že neprovozuje žádnou hazardní hru, nemá tedy povinnost podávat daňové přiznání k dani z hazardních her. Následně ve svém podání ze dne 29. 11. 2021 setrvala na těchto závěrech stejně jako v podáních ze dne 19. 4. 2021 a 24. 9. 2021. Na výzvy k podání dodatečných daňových přiznání k dani z hazardních her za zdaňovací období 1. čtvrtletí 2018 až 1. čtvrtletí 2019 reagovala samostatnými podáními, v nichž opět konstatovala, že nikdy neprovozovala hazardní hru. V těchto řízeních platební výměry na pokutu za nepodání dodatečného daňového přiznání nebyly vydány, jelikož správce daně podání vyhodnotil jako dodatečná daňová přiznání ve výši 0 Kč.

[7] K otázce existence povinnosti podat dodatečné daňové přiznání stěžovatelka v kasační stížnosti nejprve shrnula závěry krajského soudu. Dále odkázala na § 141 odst. 1 daňového řádu, dle kterého povinnost podat dodatečné daňové přiznání vzniká tehdy,

pokud daňový subjekt zjistí, že jeho poslední známá daň má být vyšší. Stěžovatelka však tuto skutečnost nezjistila, tedy nemusela podat řádné ani dodatečné daňové přiznání.

[8] Povinnost podat dodatečné daňové přiznání nevznikla ani na základě správce výzvy dle § 145 odst. 2 daňového řádu, jelikož se jednalo pouze o předběžný subjektivní názor správce daně, že daň bude doměřena, a stěžovatelka s tímto názorem nesouhlasila. Stěžovatelka se na základě výzvy dozvěděla o tom, že poslední známá daň má být vyšší, tedy měla možnost podat dodatečné daňové přiznání dle § 141 odst. 1 daňového řádu, nikoliv povinnost dle § 145 odst. 2 stejného zákona. Jelikož úprava dodatečného daňového přiznání v § 11 odst. 4 zákona č. 187/2016 Sb. o dani z hazardních her, ve znění účinném do 31. 12. 2020 (dále jen „ZDHH“), nepočítá s uplatněním subjektivní lhůty k jeho podání, daňový subjekt je omezen pouze obecnou lhůtou pro stanovení daně. Tedy není omezen ani výzvou správce daně s „náhradní lhůtou“ dle § 145 odst. 2 daňového řádu. Tato úprava není speciální úpravou k již speciální úpravě obsažené v § 11 odst. 3 a 4 ZDHH.

[9] Stěžovatelka se neztotožňuje se závěrem krajského soudu, dle kterého pokud daňový subjekt výzvě dle § 145 odst. 2 daňového řádu nevyhoví a dodatečné daňové přiznání nepodá, jsou naplněny podmínky pro vznik povinnosti uhradit pokutu za opožděné tvrzení daně a k uplatnění penále dle § 251 daňového řádu. Tento závěr podporuje i ustanovení § 87 odst. 4 daňového řádu. Účelem a smyslem výzvy dle § 145 odst. 2 daňového řádu je možnost šetřit náklady řízení, aby byl daňový subjekt motivován podat dodatečné daňové přiznání a nemusela mu vzniknout povinnost uhradit penále či pokutu za opožděné tvrzení daně. Výzva daňovému subjektu umožňuje maximální součinnost formou dobrovolného podání dodatečného daňového tvrzení, jelikož v okamžiku výzvy není známá výše následně dodatečně doměřené daně z moci úřední s ohledem na nejistý výsledek následného odvolacího řízení. Povinnost podat dodatečné daňové přiznání dle § 145 odst. 2 daňového řádu je redukována pouze na případy, kdy daňový subjekt nezjistil, že daň má být vyšší než poslední známá daň a správce daně doměřuje daňovou povinnost z moci úřední. Skutečnost, že správce daně později doměřil daň z moci úřední, nezakládá zpětně stav, že daňový subjekt měl zjistit vyšší daň nebo měl podat dodatečné daňové přiznání.

[10] Uložení pokuty za opožděné tvrzení daně je nespravedlivé v případě, kdy se daňový subjekt domnívá, že povinnost podat dodatečné daňové přiznání nemá, proto ho nepodá, přesto je potrestán dvojnásobně, a to udělením penále a pokuty. Pokuta je v tomto případě *de facto* ukládána za nesouhlas s právním názorem, resp. důvodným předpokladem, správce daně. Pokud stěžovatelka nesouhlasila se správcem daně, a tedy netvrdila daňovou povinnost, nemůže být považována za toho, kdo „opožděně tvrdí“ svou daňovou povinnost.

[11] Dále stěžovatelka brojila proti nesprávné aplikaci § 11 ZDHH. Správci daně mají obecně pravomoc vyměřit pokutu za opožděné tvrzení daně dle § 250 daňového řádu, a to s jednou výjimkou, kterou je daň z hazardních her, u které se pokuta za opožděné tvrzení daně neuplatní. Dle § 11 ZDHH platí, že pokud by stěžovatelka měla povinnost podat daňová přiznání, byla dnem uplynutí lhůty pro jejich podání daň z hazardních her tvrzena a samovyměřena ve výši 0 Kč. I pokud by takto tvrdila daň v nesprávné výši, nelze ji trestat pokutou, a to ani v případě dodatečného daňového přiznání. Úprava v ZDHH je speciální vůči daňovému řádu. Stěžovatelka dále odkázala na důvodovou zprávu k ZDHH a nález Ústavního soudu ze dne 30. 6. 2015, sp. zn. Pl. ÚS 24/14, odst. [6]. Sankcí v případě

nepodání dodatečného daňového přiznání k výzvě správce daně dle § 145 odst. 2 daňového řádu a následného doměření daně z moci úřední může být penále, nikoliv pokuta za opožděné tvrzení daně.

[12] V další části kasační stížnosti stěžovatelka namítá, že daňové přiznání za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2017 bylo v materiálním smyslu podáno, jelikož stěžovatelka v předstihu, před doručením výzvy, dne 3. 8. 2020 v podání uvedla, že neprovozuje žádné loterijní zařízení a nikdy neprovozovala žádnou hazardní hru. Toto vyjádření se logicky vztahovalo ke všem zdaňovacím obdobím od 1. 1. 2017. V tomto podání správci daně jasně sdělila, že daňovou povinnost k dani z hazardních her neuznává a nevznikl jí důvod k podání dodatečných daňových přiznání. Byť na následnou výzvu ze dne 29. 12. 2020 nereagovala samostatným písemným podáním, mlčky setrvala na své původní deklaraci a trvala si na správnosti nulového tvrzení. Odkázala na § 141 odst. 1 daňového řádu a konstatovala, že daňový řád nikde nestanoví, že by bylo nutné vyjádřit nesouhlas proti výzvě dle § 145 odst. 2 daňového řádu výslovně v určité formě nebo ve zvláštní lhůtě. Postup správce má stěžovatelka za formalistický, neboť daňovému subjektu, který ve lhůtě pošle e-mail s pouhou formulací „nesouhlasím“, povinnost k pokutě za opožděné tvrzení daně nevzniká (jako tomu bylo v případě zdaňovacích období 1. čtvrtletí 2018 až 1. čtvrtletí 2019).

[13] K otázce přičitatelnosti porušení povinnosti podat dodatečné daňové přiznání stěžovatelka uvedla, že nebyla provozovatelkou hazardní hry, jak ostatně o ní konstatovaly i celní orgány. Stěžovatelka neorganizovala a neřídila hazardní hru, nespravovala ji technicky ani finančně. Odměna ve formě výnosu z hazardní hry byla pouhým určením ceny nájemného. Poplatníkem daně z hazardních her byla výlučně společnost DP&K-CZQ s.r.o., se kterou stěžovatelka uzavřela smluvní vztah.

[14] Závěrem stěžovatelka nesouhlasí s krajským soudem, že nedošlo k porušení zásady *ne bis in idem*, dle kterého povinnost uhradit pokutu a penále chrání dva různé zájmy (tj. podání dodatečného daňového přiznání – pokuta, správné stanovení daně – penále). Dle stěžovatelky však oba zájmy směřují k jedinému cíli, a to je zajištění správného stanovení daně. Oba postihy vycházejí z jediného skutku, a to dobrovolného dodatečného neprohlášení vyšší daňové povinnosti. V nyní projednávané věci daň byla samovyměřena na 0 Kč fikcí dle § 11 ZDHH, stěžovatelka následně nezjistila sama, že by daň měla být vyšší, proto jí dle § 141 odst. 1 daňového řádu nevznikla povinnost podat dodatečné daňové přiznání. Pokuta nesankcionovala opožděné tvrzení, ale neakceptaci právního názoru správce daně.

[15] Žalovaný ve svém vyjádření navrhl kasační stížnosti zamítnout, přičemž setrval na závěru, že stěžovatelka měla povinnost podat daňové přiznání k dani z hazardních her, jelikož provozovala hazardní hru. Dále konstatoval, že v případě, kdy bylo zahájeno doměřovací řízení z moci úřední, tj. byla správcem daně vydána výzva dle § 145 odst. 2 daňového řádu a lhůta v ní stanovená marně uplynula, postup dle § 11 odst. 3 a 4 ZDHH je vyloučen, tedy nemůže dojít k „samodoměření“ daně. Stěžovatelka měla povinnost podat dodatečné daňové přiznání na základě výzvy správce daně a v takovém případě zákon uložení pokuty dle § 250 daňového řádu nevylučuje. Podání ze dne 3. 8. 2020 stejně jako další podání, na která stěžovatelka odkazuje, jsou pro nyní projednávanou věc irelevantní, jelikož se týkala jiných zdaňovacích období. Podání ze dne 29. 11. 2021 bylo podáno po správcem daně stanovené lhůtě. Správce daně nemá právo ani povinnost domýšlet záměry

daňového subjektu z obsahu jiných podání a tyto závěry vztahovat k jiným zdaňovacím obdobím. Rozhodnutí (ne)vydaná v jiných zdaňovacích obdobích jsou v nyní řešené věci rovněž irelevantní. Stran otázky porušení zásady *ne bis in idem* se žalovaný ztotožnil s krajským soudem, dle kterého pokuta dle § 250 daňového řádu a penále dle § 251 stejného zákona chrání jiné zájmy.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[16] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, z důvodů, které zákon připouští, a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 102 a násl. s. ř. s.).

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Nejvyšší správní soud v prvé řadě ujasní otázku, zda stěžovatelka měla vůbec povinnost podat daňové přiznání k dani z hazardních her za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2017 z důvodu, že provozovala hazardní hry ve smyslu § 5 zákona o hazardních hrách. Stěžovatelka v kasační stížnosti tvrdí, že nikoliv, jelikož se v jejím případě nejednalo o aktivní činnost, kdy by stěžovatelka organizovala, řídila hazardní hru či ji spravovala technicky nebo finančně. Nejvyšší správní soud postavil tuto otázku najisto ve svém rozsudku ze dne 5. 3. 2026, č. j. 9 Afs 75/2025-68, ve kterém přezkoumal mimo jiné i dodatečný platební výměr, kterým byla stěžovatelce doměřena daň z hazardních her za nyní posuzované zdaňovací období. Kasační soud v tomto rozsudku dospěl k závěru, že stěžovatelka byla provozovatelkou hazardní hry, tedy byla v uvedeném období poplatníkem daně z hazardních her.

[19] Následně se bude Nejvyšší správní soud zabývat otázkami, zda měla stěžovatelka povinnost podat dodatečné daňové přiznání na základě výzvy správce daně ze dne 29. 12. 2020 a zda v případě nevyhovění této výzvě jí bylo možné uložit pokutu dle § 250 daňového řádu.

[20] Dle § 145 odst. 2 daňového řádu [p]*okud lze důvodně předpokládat, že bude daň doměřena, může správce daně vyzvat daňový subjekt k podání dodatečného daňového tvrzení a stanovit náhradní lhůtu. Nevyhoví-li daňový subjekt této výzvě ve stanovené lhůtě, může správce daně doměřit daň podle pomůcek*.

[21] Dle § 11 odst. 2 ZDHH [v] *případě, že poplatník nepodá daňové přiznání v zákonem stanovené lhůtě, považuje se daň za tvrzenou ve výši 0 Kč; pokuta za opožděné tvrzení daně se neuplatní.*

[22] Krajský soud v bodě 23. napadeného rozsudku vyložil otázku (ne)existence subjektivní lhůty k podání dodatečného daňového přiznání. Stěžovatelka ani žalovaný tyto závěry nezpochybňují. Krajský soud konstatoval, že daňový subjekt není omezen subjektivní lhůtou k podání dodatečného daňového přiznání jako je tomu v § 141 odst. 1 daňového řádu, nýbrž pouze obecnou lhůtou pro stanovení daně. Z tohoto důvodu není možné daňovému subjektu uložit pokutu za opožděné podání dodatečného daňového přiznání. Stěžovatelka však nesouhlasí s tím, že tento závěr platí pouze pro situace, kdy by

daňový subjekt podal dodatečné daňové přiznání z vlastní iniciativy. Zákaz uložení pokuty dle § 250 daňového řádu se uplatní i v případě, kdy daňový subjekt nepodá dodatečné daňové přiznání ve lhůtě určené ve výzvě dle § 145 odst. 2 daňového řádu. Dle Nejvyššího správního soudu je toto tvrzení stěžovatelky nesprávné.

[23] Stěžovatelka měla povinnost podat řádné daňové přiznání za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2017 do 25. 1. 2018, avšak tak neučinila. V souladu s § 11 odst. 2 ZDHH nastala právní fikce, že stěžovatelka měla samovyměřenou daň ve výši 0 Kč. Pokud by následně podala dodatečné daňové přiznání z vlastní iniciativy, daň by se samodoměřila a stěžovatelce by nehrozila pokuta za opožděné tvrzení daně. Nemožnost udělení pokuty za opožděné tvrzení daně se však týká pouze nyní popsané situace, kdy daňový subjekt jedná z vlastní vůle, jak ostatně vyplývá i z nadpisu § 11 ZDHH (tzv. samovyměření a samodoměření daně).

[24] Nicméně § 12 ZDHH správci daně umožňuje doměření daně z úřední povinnosti, pokud se domnívá, že výše tvrzené daně (v tomto případě 0 Kč) je nesprávná. K samodoměření již nemůže dojít na základě dodatečného daňového přiznání podaného v průběhu doměřovacího řízení zahájeného z moci úřední, tedy po uplynutí lhůty k podání dodatečného daňového přiznání dle § 145 odst. 2 daňového řádu (viz důvodová zpráva k § 11 odst. 3 ZDHH). V tomto případě se již nemůže uplatnit pravidlo vyloučení udělení pokuty za opožděné tvrzení daně dle § 11 odst. 2 ZDHH. Stěžovatelka v kasační stížnosti citovala závěry důvodové zprávy k ZDHH týkající se vyloučení pokuty pro případ nepodání dodatečného daňového přiznání. Tyto závěry se však vztahovaly k případům samodoměření z iniciativy daňového subjektu, nikoliv k nesplnění povinnosti dle § 145 odst. 2 daňového řádu.

[25] Zjistí-li správce daně, že má být daň vyšší, nežli si daňový subjekt dříve přiznal, vydá výzvu dle § 145 odst. 2 daňového řádu. Podmínkou takového postupu je, že zde existuje důvodný předpoklad, že daň bude doměřena (nikoliv pouhý předběžný subjektivní názor správce daně, jak namítá stěžovatelka v kasační stížnosti). Výzva je procesním nástrojem, jehož smyslem je poskytnout daňovému subjektu prostor, aby sám napravil nesprávnost svého tvrzení (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 2. 2026, č. j. 4 Afs 202/2025-74, odst. [32]). Na druhou stranu výzva umožňuje správci daně rychle a efektivně stanovit daň, a to i v případě pasivity daňového subjektu, a to na základě pomůcek (srov. rozsudek NSS ze dne 6. 8. 2015, č. j. 9 Afs 66/2015-36, č. 3291/2015 Sb. NSS, odst. [37] a [39]).

[26] Výzva určuje daňovému subjektu povinnost podat dodatečné daňové přiznání v náhradní lhůtě stanovené správcem daně, a to bez ohledu na to, z jakého důvodu daňový subjekt netvrdil daň ve správné výši. Pokud daňový subjekt výzvě nevyhoví, důsledkem je doměření daně za použití pomůcek, ale i sankce za opožděné tvrzení daně dle § 250 daňového řádu. Ostatně stejný závěr plyne také z komentářové literatury citované krajským soudem v bodě 23. napadeného rozsudku, která odlišuje postup samodoměření daně a postup správce daně dle § 145 odst. 2 daňového řádu. Pokud by tomu bylo naopak, jak tvrdí stěžovatelka, a správce daně by výzvou dával daňovému subjektu pouze možnost podat dodatečné daňové přiznání (resp. by daňovému subjektu nabízel „možnost dobrovolné spolupráce“, jak namítá stěžovatelka v kasační stížnosti), ztratila by taková výzva se stanovenou náhradní lhůtou zcela smysl.

[27] Nejvyšší správní soud uzavírá, že stěžovatelka měla povinnost podat v náhradní lhůtě stanovené výzvou správce daně dle § 145 odst. 2 daňového řádu ze dne 29. 12. 2020 dodatečné daňové přiznání za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2017. Vzhledem k tomu, že na výzvu nikterak nereagovala, správce daně byl oprávněn jí uložit pokutu za opožděné tvrzení daně dle § 250 daňového řádu.

[28] Na uvedeném závěru nic nezmění ani skutečnost, že stěžovatelka deklarovala svůj názor, že nikdy neprovozovala hazardní hru, tedy není poplatníkem daně z hazardních her, v podáních ze dne 3. 8. 2020, 19. 4. 2021, 24. 9. 2021 a 29. 11. 2021. Tento závěr se dle stěžovatelky uplatnil za všechna zdaňovací období roku 2017. Jak krajský soud uvedl v bodě 26. a násl. napadeného rozsudku, kromě posledně zmíněného se tato podání týkala 2. a 3. zdaňovacího období 2017, nikoliv nyní posuzovaného zdaňovacího období. Podání ze dne 3. 8. 2020 navíc nemůže nahradit dodatečné daňové přiznání či jiné vyjádření k výzvě správce daně ze dne 29. 12. 2020, jelikož bylo podáno dávno před tím, než správce daně výzvu vydal. Správce daně by v době vydání výzvy nemohl domýšlet ani předjímat, zda si stěžovatelka stojí na svých závěrech o tom, že ve zdaňovacím období 4. čtvrtletí 2017 nebyla povinna podávat daňové přiznání. Podání ze dne 29. 11. 2021 se sice týkalo nyní posuzovaného zdaňovacího období, nicméně bylo podáno až po náhradní lhůtě stanovené správcem daně.

[29] Mimoběžná je rovněž kasační argumentace, dle které je pokuta za opožděné tvrzení daně *de facto* pokutou za její nesouhlas s právním názorem správce daně. Nejvyšší správní soud připomíná, že stěžovatelka nesouhlas s právním názorem správce daně ve výzvě žádným způsobem nevyslovila, jelikož na výzvu ze dne 29. 12. 2020 vůbec nereagovala. Nedůvodná je rovněž argumentace, ve které si stěžovatelka stojí za tím, že byla porušena zásada *ne bis in idem*. Krajský soud popsal v bodě 32. napadeného rozsudku, že pokuta za opožděné tvrzení daně dle § 250 daňového řádu a penále dle § 251 daňového řádu postihují dva odlišné zákonem chráněné zájmy. Objektem skutkové podstaty daňového deliktu za opožděné tvrzení daně dle § 250 daňového řádu je zájem společnosti na podání daňového tvrzení ve stanovené lhůtě, zatímco z § 251 daňového řádu plyne zájem na správném stanovení daně. Stejný závěr vyplývá i z nálezu ÚS sp. zn. Pl. ÚS 24/14, odst. [6], na který odkazovala stěžovatelka. Jak vysvětlil Nejvyšší správní soud výše, stěžovatelka měla povinnost podat dodatečné daňové přiznání na základě výzvy správce daně, na výzvu nikterak nereagovala a dodatečné daňové přiznání nepodala. Porušila tedy zájem na podání daňového tvrzení ve stanovené lhůtě a uložení pokuty dle § 250 daňového řádu bylo na místě.

IV. Závěr a náklady řízení

[30] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s.

[31] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení, žalovanému nevznikly náklady nad rámec úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. března 2026

JUDr. Radan Malík
předseda senátu